HELEN FIELDINGOVÁ

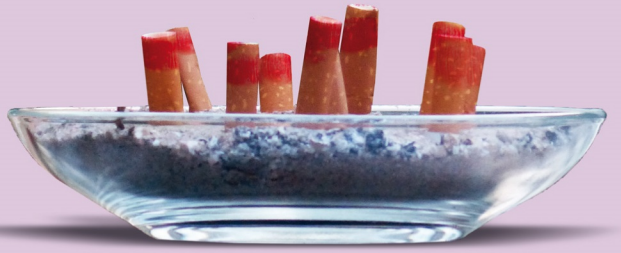

DENÍK BRIDGET JONESOVÉ

x·y·z

HELEN FIELDINGOVÁ

DENÍK
BRIDGETJONESOVÉ

Copyright: © Helen Fielding, 1996
Translation © Barbora Punge Puchalská, 1998, 2014
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-884-8

Mé moudré, vtipné a laskavé mámě Nellie
za to, že není jako ta Bridgetina.

Poděkování

Zvláštní poděkování patří Charliemu Leadbeaterovi, v jehož hlavě se zrodil nápad se sloupkem v *Independentu*. Dále děkuji Gillonu Aitkenovi, Richardu Colesovi, Scarlett Curtisové, Fieldingovic rodině, Piersovým, Paule a Samovi Fletcherovým, Emmě Freudové, Georgii Garrettové, Sharon Maguireové, Jonu Turnerovi a Danielu Woodsovi za inspiraci a podporu a jako vždy především Richardu Curtisovi.

NOVOROČNÍ PŘEDSEVZETÍ

Nebudu pít víc než čtrnáct skleniček alkoholu týdně.

Nebudu kouřit.

Nebudu utrácet za: strojky na těstoviny, na zmrzlinu a další kuchyňské vynálezy, které stejně nepoužívám; knihy od pisálků, které se jen impozantně vyjímají na polici; exotické spodní prádlo – nemá to smysl, když s nikým nechodím.

Nebudu pobíhat po bytě jako strašák – stačí si představit, že se ostatní dívají.

Nebudu utrácet víc, než vydělám.

Nenechăm si přerůst přes hlavu došlou poštu.

Přestanu podléhat kouzlu následujících typů: alkoholiků, workoholiků, chorobných dlužníků, mužů, co mají přítelkyně nebo jsou ženatí, misogynů, megalomanů, šovinistů, citových vyděračů, parazitů, zvrhlíků.

Nebudu se hádat s mámou, Unou Alconburyovou a Perpetuou.

Nebudu se vzrušovat kvůli mužům, naopak zůstanu vyrovnaná a zachovám tvář ledové královny.

Nebudu vyhledávat známosti na jednu noc, ale navazovat vztahy po zralé úvaze.

Nebudu lidi za zády pomlouvat a ke každému budu přistupovat velice vstřícně.

Nebudu posedlá Danielem Cleaverem – milostný románek se šéfem ve stylu slečny Moneypennyové a Jamese Bonda je velice dojemný!

Nebudu trucovat kvůli tomu, že s nikým nechodím. Vypěstuju si naopak duševní rovnováhu, vážnost a pocit ženy dokonalé i *bez* přítele, což je ten nejlepší způsob, jak někoho sbalit.

Přestanu kouřit.

Budu pít méně než čtrnáct skleniček alkoholu týdně.

Budu se pomocí diety snažit zmenšit obvod stehen o 7,5 centimetru (tj. o 3,75 na každém).

Vyházím z bytu všechny zbytečnosti.

Rozdám veškeré oblečení, co už několik let nenosím, bezdomovcům.

Budu dělat kariéru a hledat nové místo s novými možnostmi.

Budu spořit. Taky si začnu platit penzijní připojištění.

Budu si víc věřit.

Budu víc asertivní.

Budu lépe nakládat s časem.

Budu si místo každodenního vysedávání po barech doma číst a poslouchat vážnou hudbu.

Budu odvádět část svého platu na charitativní účely.

Budu laskavější a budu víc pomáhat ostatním.

Budu jíst víc luštěnin.

Budu ráno vstávat, hned jak zazvoní budík.

Budu chodit třikrát týdně cvičit, a nejen proto, abych si cestou koupila sendvič. Budu zařazovat fotky do alb.

Budu si nahrávat kompilační „náladové“ kazety, abych měla připravenou hudbu se všemi svými oblíbenými romantickými/tanečn-

nimi/životabudičskými/feministickými písničkami, abych si nemusela hrát na rádoby ztřískanou dýdžejku s hromadou kazet na podlaze.

Navážu fungující vztah se zodpovědným dospělým mužem.

Naučím se programovat video.

LEDEN
Výjimečně nevyvedený začátek

Neděle, 1. ledna

58,5 kg (však je po Vánocích), 14 skleniček alkoholu (ve skutečnosti to zahrnuje dva dny, protože večírek začal už na Silvestra), 22 cigaret, 5424 kcal.

Můj dnešní jídelníček

2 balíčky plátkového ementálu
14 uvařených nových brambor za studena
2 bloody Mary (počítají se jako jídlo, protože obsahují worcesterskou omáčku a rajčata)
1/3 ciabatty s Brie
půl pytlíčku lístků koriandru
12 čokoládových bonbonů (nejlepší je, když se člověk zbaví vánočního cukroví naráz a pak může začít s čistým stolem)
13 jednohubek se sýrem a ananasem
1 porce krocaního karí s hráškem a banány podle receptu Uny Alconburyové

1 porce malinového překvapení ze sušenek napuštěných bourbonem, malinového kompotu, hektolitrů šlehačky a cukrové polevy s třešňovou příchutí a skořicí podle receptu Uny Alconburyové

12.00 Doma v Londýně. Ach jo. To poslední, k čemu mi dostačují fyzické, citové a duševní síly, je účast na novoročním večírku u Uny a Geoffreyho Alconburyových v Grafton Underwood, na němž se podává krocaní karí. Geoffrey a Una Alconburyovi jsou nejlepšími přáteli mých rodičů a – jak mi strýček Geoffrey vždycky s chutí připomene – znají mě od té doby, co jsem lítala po zahradě s holým zadkem. Loni v srpnu na státní svátek mi zavolala matka a donutila mě slíbit, že přijedu. Dostala se k tomu mazanou oklikou.

„Nazdar, zlato. Jen jsem se tě chtěla zeptat, co bys chtěla k Vánocům?"

„K Vánocům?"

„Chtěla bys, aby to bylo překvapení, zlato?"

„Ne!" vykřikla jsem. „Vlastně, promiň…"

„Tak mě napadlo, jestli bys nechtěla nová kolečka ke kufru."

„Ale já žádný kufr nemám."

„Tak ti koupím malý kufřík na kolečkách. Takový, co mají letušky."

„Mně stačí moje taška."

„Ale, zlato, s tou svou zelenou plátěnou onucí přece nemůžeš cestovat. Vypadáš jako nějaká Mary Poppinsová, co přišla o místo. Koupím ti jen takový malý, pevný kufřík s vyklápěcí rukojetí. Víš, co všechno se do něj vejde? Chceš modročervenou, nebo červenomodrou kombinaci?"

„Mami. Je půl deváté ráno. Je léto. Venku je vedro. Já žádnou tašku pro letušky nechci."

„Julie Enderbyová ji má. Říká, že bez ní neudělá ani krok."

„Kdo je Julie Enderbyová?"

„Ale Julii přece znáš, zlato! Je to dcera Mavis Enderbyové. Julie! Ta, co má to prímovní místo v auditorské firmě Anderson consulting…"

„Mami…"

„Bere si ji na každou cestu…"

„Já žádnou tašku na kolečkách nechci."

„Víš co? Tak my se s Jamiem a tátou domluvíme a koupíme ti pořádný kufr *i* se sadou koleček."

Vyčerpaně jsem si odtáhla sluchátko od ucha a hloubala nad tím, odkud pramení ten misionářský zápal pro vánoční dárky. Když jsem si ho přistrčila zpátky k uchu, máma zrovna říkala:

„…dají se vlastně taky koupit s přihrádkou na pěnu do koupele a tak. Taky mě napadlo, že bych mohla koupit nákupní vozík."

„A co bys chtěla k Vánocům *ty?*" Přivírala jsem zoufale oči před oslepujícím srpnovým sluníčkem.

„Vůbec nic," zamítla ležérně, „*já* mám všechno, co potřebuju. Zlato," sykla zničehonic, „přijedeš letos na Nový rok na krocaní karí k Uně a Geoffrymu, viď?"

„Hm. Vlastně, myslím…" Zmocnila se mě šílená panika. Co si mám vymyslet, že budu dělat? „…že na Nový rok budu muset jít do práce."

„To nevadí. Můžeš přijet potom. Už jsem ti říkala, že Malcolm a Elaine Darcyovi s sebou vezmou Marka? Pamatuješ si na něho, zlato? Je to jeden z těch prvotřídních obhájců. Topí se v penězích. Je rozvedený. Večírek začíná až v osm."

Bože můj. Jenom ne další cáknutý milovník opery v podivném hávu a s bujnou hřívou ulíznutou na pěšinku. „Mami, už jsem ti říkala, že mi nemusíš nikoho dohazovat…“

„No tak, zlato. Una a Geoffrey pořádají novoroční večírky od té doby, co jsi lítala po zahradě s holým zadkem! Musíš přijet. Aspoň si budeš moct vzít svůj nový kufr.“

23.45 Uf. První den nového roku byl příšerný. Nemůžu nějak uvěřit tomu, že jsem první noc v novém roce opět strávila sama v posteli v domě svých rodičů. V mém věku je to příliš ponižující. Doufám, že neucítí, když si v okně zakouřím. Celý den jsem se skrývala doma a doufala, že ta opice přejde, ale nakonec jsem to vzdala a příliš pozdě vyrazila na novoroční krocaní večírek. Když jsem dorazila k Alconburyovým a zmáčkla zvonek, připomínající svou hlasitostí hodiny na radniční věži, stále se mi zvedal překyselený žaludek a hlavu jsem měla jako střep. Doznívaly u mě taky příznaky řidičského vzteku, neboť jsem místo na M1 najela omylem na M6 a musela jsem dojet skoro do Birminghamu, než se mi podařilo otočit. Byla jsem tak vzteklá, že jsem neustále šlapala na plyn, abych si ulevila, což je velice nebezpečné. Odevzdaně jsem se dívala, jak se ke mně řítí postava Uny Alconburyové (dveře ze zvlněného skla ji fantasticky znetvořily) v dvoudílných šatech fuchsiové barvy.

„Bridget! Už jsme si mysleli, že ses nám ztratila! Všechno nejlepší do nového roku! Málem jsme začali bez tebe.“

Jedním pohybem mě dokázala políbit, sundat mi kabát, pověsit ho na zábradlí a setřít mi z tváře rtěnku, zatímco já jsem se provinile opřela o zdobenou římsu.

„Promiň. Zabloudila jsem.“

„Zabloudila? Ale ale! Co s tebou budeme dělat? Tak pojď dál!“

Uvedla mě dveřmi s matným sklem do obýváku, kde zařvala: „Představte si, že nám Bridget zabloudila!“

„Bridget! Všechno nejlepší do nového roku!“ popřál mi Geoffrey Alconbury v žlutém svetru s kosočtverečným vzorem. Provedl taneční kreaci slavného moderátora Bruce Forsytha a pak mě k sobě tak přivinul, že by se za to nemusel stydět ani Casanova.

„Mhm,“ utrousil celý zbrunátnělý a povytáhl si kalhoty v pase. „Na které křižovatce jsi odbočila?“

„Na devatenáctce, jenže tam byla objížďka.“

„Na devatenáctce! Uno, ona odbočila na devatenáctce! To sis prodloužila cestu aspoň o hodinu. Pojď, donesu ti něco k pití. Co tvůj milostný život?“

Panebože. Copak ženatí nechápou, že na tohle se neptá? My je taky nebombardujeme otázkami typu: „Jak vám to klape doma? Ještě spolu spíte?“ Každý ví, že chodit s někým ve třiceti už není žádná bezstarostná jízda, jako tomu bylo ve dvaadvaceti, a že zcela upřímně odpovíte spíš: „No, včera se u mě můj ženatý milenec objevil v podvazcích a kouzelném bolerku z angorské vlny a oznámil mi, že je teplouš/erotoman/narkoman/chronický dlužník, a zmlátil mě robertkem,“ než: „Super, díky.“

Jelikož neumím od přírody lhát, zamumlala jsem stydlivě něco jako: „Fajn,“ načež Geoffrey zahřímal: „Takže *pořad s* nikým nechodíš!“

„Bridget! Co s tebou jenom *budeme* dělat?“ řekla Una. „Vy jedny kariéristky! Já nevím! Víš, že to nejde odkládat navěky. Tik-tak--tik-tak.“

„Jasně. Jak může být ženská v tvém věku pořád svobodná?“ hulákal Brian Enderby (manžel Mavis, bývalý předseda rotariánů v Ketteringu) a mával přitom skleničkou sherry. Naštěstí mě zachránil táta.

„Jsem moc rád, že jsi dorazila, Bridget," prohlásil a vzal mě pod paží. „Celý policejní sbor northamptonshirského okresu už na rozkaz tvé matky pročesává se zubními kartáčky okolí a pátrá po tvých znetvořených ostatcích. Pojď se jí ukázat, abych se konečně mohl začít bavit. Jak se ti líbí ten kolečkový kufr?"

„Je nesmyslně velký. Jak se ti líbí ty nůžtičky na chloupky v uších?"

„Jo, moc – však víš *nůžtičky*."

Myslím, že to nedopadlo nejhůř. Připadala bych si trošku trapně, kdybych nepřijela, ale Mark Darcy… Fujtajbl. Pokaždé, když máma zavolala, to bylo stejné: „Ale jistě, že si na *Darcyovy* pamatuješ, zlato. Stavili se u nás, když jsme bydleli v Birminghamu, a vy jste si s Markem hráli v brouzdališti!" nebo: „Ach! Už jsem ti říkala, že Malcolm a Elaine s sebou berou na novoroční večírek Marka? Zřejmě se zrovna vrátil z Ameriky. Je rozvedený. Chce koupit dům v Holland Parku. Zdá se, že se mu to manželství vůbec nevyvedlo. Vzal si Japonku. Velice krutá rasa."

Příště se mě zčistajasna zeptala: „Vzpomínáš si na Marka Darcyho, zlato? Syna Malcolma a Elaine? Je to jeden z těch prímovních špičkových právníků. Je rozvedený. Elaine říká, že jen pracuje a je příšerně osamělý. Myslím, že se možná objeví na tom novoročním večírku."

Nevím, proč mi prostě na rovinu neřekla: „Zlato, nechceš na tom krocaním večírku přefiknout Marka Darcyho? Je *velice* bohatý."

„Pojď, představím tě Markovi," zatrylkovala Una Alconburyová, ještě než jsem do sebe stačila převrátit panáka. Nechat si proti vlastní vůli dohodit chlapa je docela ponižující, ale dát se k němu doslova zatáhnout namazaná a před zraky rodičovských přátel, to je něco úplně jiného.

Bohatý, poměrně vysoký Mark, který se rozvedl se svou krutou ženou, stál zády do pokoje a bedlivě zkoumal obsah Alconburyovic knihovny. Je v ní hlavně řada knih o Třetí říši, vázaných v kůži, které si Geoffrey nechal poslat z Reader's Digestu. Připadalo mi dost směšné, že si někdo nechá říkat pan Darcy a hraje si na večírku na osamělého snoba. Jako kdyby si nechal říkat Heathcliff a celý večer mlátil hlavou do stromu a křičel přitom „Cathy".

„Marku!" spustila Una hlasem kouzelné víly. „Vedu ti moc milou společnost."

Z původně neškodného tmavomodrého svetru se vyklubalo žlutomodré véčko s kosočtverečným vzorem – oblíbený model starší generace sportovních komentátorů. Jak často tvrdí můj kamarád Tom: je neuvěřitelné, kolik by se na randění dalo ušetřit času a peněz, kdybychom věnovali pozornost detailům. Jedny bílé ponožky, červené šráky, šedé papuče, svastika na tričku – a člověk bezpečně pozná, že nemá cenu brát si telefonní číslo ani finančně vykrvácet v luxusní restauraci, protože z toho nic nebude.

„Marku, tohle je dcera Colina a Pam – Bridget," zarděla se Una vzrušením. „Bridget pracuje v nakladatelství, je to tak, Bridget?"

„Přesně tak," řekla jsem z nějakého důvodu, jako bych se dovolala do živého vysílání v rádiu a zrovna se Uny chtěla zeptat, jestli bych mohla „pozdravit" kamarády Jude, Sharon a Toma, bratra Jamieho, kolegy z práce, mámu s tátou a nakonec všechny na krocaním večírku.

„No, nechám vás mladé o samotě," prohlásila Una. „Myslím, že starých střechýlů už máte plné zuby."

„Ale vůbec ne," pronesl Mark Darcy neohrabaně a dost neúspěšně se pokusil o úsměv, načež Una zakoulela očima, položila

si ruku na prsa a zvonivě se zasmála. Pak pohodila hlavou a zanechala nás v odporném tichu.

„Já… hm… Nečteš, hm… Nečetlas v poslední době nějakou dobrou knížku?“ zeptal se.

Proboha.

Zoufale jsem si lámala hlavu tím, kdy jsem naposledy četla nějakou pořádnou knížku. Na práci v nakladatelství mě štve to, že kdybych si ve volném čase četla, připadala bych si tak trochu jako popelář, který se večer přehrabuje v v popelnicích. Jsem v půlce knížky, která se jmenuje *Muži jsou z Marsu, ženy z Venuše,* kterou mi půjčila Jude, ale bylo mi jasné, že i když je Mark Darcy jasně podivín, není připraven přiznat svůj marťanský původ. Pak jsem náhle dostala nápad.

„Ale ano, *Bumerang* od Susan Faludiové,“ prohlásila jsem vítězoslavně. Pcha! Sama jsem ji vlastně ani nečetla, ale připadám si tak, protože Sharon o ní pořád vykládá. Stejně je to jedno, protože klaďas ve svetru s kosočtverečným vzorem by přece nemohl přečíst pětisetstránkovou feministickou studii.

„Vážně?“ podivil se. „Četl jsem ji, když vyšla poprvé. Nezdá se ti, že je plná nových skutečností?“

„No, víš, ani moc ne…,“ plácla jsem a snažila se nějak vykroutit z daného tématu. „Trávil jsi Silvestra s vašima?“

„Ano,“ přitakal horlivě. „Ty taky?“

„Ano. Ne. Byla jsem včera v Londýně na jednom večírku. Pořád mám trochu v hlavě.“ Nervózně jsem tlachala, aby si Una s mámou nemyslely, že jsem beznadějný případ, když si nedokážu povídat už ani s Markem Darcym. „Vážně si myslím, že novoroční předsevzetí stejně nemůžou prakticky začít platit na Nový rok, ne? Protože je to vlastně pokračování Silvestra, kuřáci jsou v tom až po uši a nikdo nemůže čekat, že úderem dvanácté to típnou,

když mají v těle tolik nikotinu. Ani novoroční dieta není moc dobrý nápad, protože člověk nedokáže jíst rozumně, ale spíš potřebuje v jídle volnou ruku, aby se postupně dostal z kocoviny. Myslím, že by bylo daleko moudřejší, kdyby novoroční předsevzetí začala platit od 2. ledna."

„Možná by sis měla vzít něco k jídlu," řekl Mark, pak náhle vyrazil k bufetu a nechal mě stát samotnou u knihovny, zatímco na mě všichni zírali a v duchu si říkali: „Tak proto se Bridget nikdy nevdala. Vzbuzuje v mužích odpor."

Nejhorší na tom bylo, že Una Alconburyová s mámou to odmítaly nechat jen tak. Nechaly mě roznášet tácy okurčiček a skleniček sherry a zoufale se mě tak snažily znovu nahnat do Markovy náruče. Nakonec byly tak frustrované, že jakmile jsem se s okurčičkami objevila v Markově dosahu, Una přesprintovala pokoj jako kapitán národního rugbyového mužstva Will Carling a řekla: „Marku, nesmíš si zapomenout vzít od Bridget telefonní číslo, abyste se spolu mohli sejít, až budeš v Londýně."

Musela jsem se pořád červenat. Cítila jsem, jak se mi na krku rozlévá jasně červená barva. Mark si určitě bude myslet, že jsem ji k tomu navedla.

„Jsem si jistý, že už tak je Bridget v Londýně dost zaneprázdněná, paní Alconburyová," pronesl. Ne že bych chtěla, aby si to telefonní číslo vzal, ale nechtěla jsem, aby dával jednoznačně najevo, že ho nechce. Když jsem sklopila oči, všimla jsem si, že má na nohou bílé ponožky se žlutými čmeláky.

„Nemáš chuť na okurčičku?" řekla jsem, abych mu dokázala, že jsem mu nepřišla nabídnout svoje telefonní číslo, ale kyselou okurku.

„Ne, děkuju," znepokojeně se na mě podíval.

„Vážně ne? Ani na plněné olivy?" dotírala jsem.

„Taky ne."

„A co takhle cibulky po indicku?" nedala jsem se odbýt. „Nebo kostičky červené řepy?"

„Díky," řekl a zoufale sáhl po olivě.

„Dobrou chuť," popřála jsem mu vítězoslavně.

Ke konci jsem viděla, jak mu jeho matka s Unou pořádně vyčinily, nasměrovaly ho za mnou a počkaly si, až prkenně pronesl: „Nepotřebuješ odvoz do Londýna? Já tu sice zůstávám, ale mohl bych s tebou poslat svoje auto."

„Cože, samo?" zeptala jsem se.

Zamrkal na mě.

„No tak! Mark má služební auto s řidičem, hlupáčku," nevydržela to Una.

„Děkuju, je to od tebe moc laskavé," řekla jsem. „Ale já pojedu ráno vlakem."

2.00 Ach jo, proč jsem tak nepřitažlivá? Proč? Dokonce i muž s čmeláky na ponožkách si myslí, že jsem příšerná. Nenávidím Nový rok. Nenávidím celý svět. Kromě Daniela Cleavera. No nic, na toaletním stolku zůstala od Vánoc obrovská čokoládová bonboniéra a malá lahvička džinu s tonikem. Slupnu je a pak si dám cígo.

Úterý, 3. ledna

58,9 kg (úděsný pád do obezity – proč? proč?), 6 skleniček alkoholu (výborně), 23 cigaret (velmi dobře), 2477 kcal.

9.00 Pff. Děsí mě myšlenka, že musím jít do práce. Jediné plus je v tom, že zase uvidím Daniela, ale ani to není moc bezpečné, jelikož jsem tlustá, mám na bradě uhra a nechce se mi dělat nic

jiného než sedět na polštáři, cpát se čokoládou a čučet na vánoční program. Není fér, že Vánoce nejdřív na člověka proti jeho vůli vyvinou nezvladatelný finanční a citový tlak, a když si na ně pomalu začne zvykat, drze vezmou roha. Vážně se mi začalo líbit, že normální provoz je dočasně přerušen a člověk se klidně může válet v posteli, jak dlouho se mu zlíbí, ládovat se dobrotama a pít alkohol, kdykoliv se mu dostane do ruky, dokonce i ráno. A najednou všichni musí začít poslouchat jako pejsek.

22.00 Pff. Perpetua, která je služebně malinko starší, a tudíž přesvědčena o tom, že na mě musí dohlížet, měla svou nepříjemně panovačnou náladu a pořád dokola až do úmoru mlela o nemovitosti za půl milionu liber, kterou hodlají se svým zazobaným, avšak nevychovaným přítelem Hugem zakoupit: „Jo, jo, no on *je* orientovaný na sever, ale jeho původní majitelé si s tím světlem báječně poradili."

Melancholicky jsem na ni pohlédla, na její velký baňatý zadek, zahalený úzkou červenou sukní, přepásanou bizarní tříčtvrteční proužkovanou vestou. To je ale snobárna! Perpetua by mohla dosáhnout velikosti Renaultu Espace a ani by nemrkla. Zatímco se celé hodiny, měsíce, roky trápím kvůli své váze, Perpetua vesele nakupuje na Fulham Road v Londýně lampičky s porcelánovými kočičkami. Stejně jí chybí zdroj štěstí. Průzkumy dokazují, že štěstí nepramení ani z lásky, ani z bohatství, ani z moci, nýbrž ze snahy o dosažení nějakých cílů. A přesně to je případ mých diet.

Ke konci povánočního sebezapření jsem si cestou domů zakoupila krabici zlevněných čokoládových figurek na stromeček a láhev norského (nebo pákistánského?) šampaňského za 3 libry 69 pencí. Spořádala jsem je ve světle vánočního stromečku spolu se dvěma řezy biskupského chlebíčku, zbytkem vánočního ko-

láče a trochou nivy, zatímco jsem sledovala svůj oblíbený seriál *Eastenders* a představovala si, že jsou Vánoce.

Ale teď se stydím a dělá se mi ze sebe zle. Cítím, jak mi z těla ven prosakuje tuk. Nevadí. Člověk si někdy musí sáhnout až na samé dno, aby se mohl vzápětí vynořit z chemické pustiny čistý jako fénix a krásný jako Michelle Pfeifferová. Zítra bude nastolen nový sparťanský režim zdraví a krásy

Hmmm. Ale co s Danielem Cleaverem? Zbožňuju, jak dovede být rozmařilý, i když je úspěšný a chytrý. Dnes s ním byla strašná sranda: vykládal všem o tom, jak si jeho tetička myslela, že onyxový držák na papírové utěrky, který dostala od jeho matky k Vánocům, je model penisu. Vážně jsme se moc bavili. Taky se mnou koketoval a zeptal se mě, jestli jsem dostala pod stromeček něco pěkného. Možná bych si zítra mohla vzít do práce tu černou minisukni.

Středa, 4. ledna

59,4 kg (vyhlášen výjimečný stav! – tuk se přes Vánoce ukládal do buněk a teď se začíná pomalu uvolňovat pod kůží), 5 skleniček alkoholu (lepší), 20 cigaret, 700 kcal (velmi dobře).

16.00, v kanceláři. Znovu vyhlášen výjimečný stav. Zrovna mi volala mobilem Jude, aby mi v záplavě slz útrpným hlasem sdělila, že utekla ze schůze výboru (Jude je vedoucí termínových obchodů u Brightlingse), vybrečet se na dámy, kde zůstala trčet s očima jako Alice Cooper a bez šminek. Její přítel Bídák Richard (samolibec trpící fobií z odpovědnosti), se kterým chodí už rok a půl, ji pustil k vodě kvůli tomu, že se ho zeptala, jestli s ní nechce jet na

dovolenou. To je pro něj typické, ale Jude svaluje veškerou vinu na sebe.

„Jsem na něm závislá. Pro své vlastní uspokojení jsem toho žádala příliš. Ach jo, kdyby tak šel čas vrátit zpátky."

Ihned jsem zavolala Sharon a na 18.30 byl v Café Rouge stanoven mimořádný summit. Doufám, že se mi podaří zmizet, aniž Perpetua udělá scénu.

23.00 Dnešní večer měl spád. Sharon okamžitě vyrukovala se svou vlastní teorií: Richard je stižen tzv. „citovým vydíráním", které se jako oheň šíří mezi muži nad třicet let. Jakmile se žena blíží ke třicítce, tvrdí Shazzer, dojde k nepatrné změně v rovnováze sil. I ta nejnesnesitelnější semetrika ztratí nervy a začne zápasit s prvními příznaky existenciálního pocitu úzkosti: se strachem, že umře sama a bude nalezena až za tři týdny, ohlodaná od vlčáka. Stereotypní představy starého železa, otáčejících se kol a sexuálních smetišť znemožní každou příslušnici něžného pohlaví bez ohledu na to, kolik času tráví úvahami o Sharon Stoneové a Susan Sarandonové.

„A chlapi jako Richard," soptila Sharon, „koukají, kde nechal tesař díru, aby se mohli vykroutit ze zodpovědnosti, zralosti, cti a přirozeného vývoje mezi mužem a ženou."

V tu chvíli jsme s Jude koutkem pusy cedily pšššt a nořily se do kabátů. Koneckonců nic muže neodpuzuje víc než radikální feminismus.

„Jak si vůbec může dovolit říct, že to začínáš myslet vážně, když s ním chceš jet na dovolenou?" hřímala Sharon. „O čem to sakra mluví?"

S toužebnými myšlenkami na Daniela jsem se odvážila říct, že všichni muži nejsou jako Bídák Richard. V tu chvíli Sharon

začala vyjmenovávat dlouhý názorný seznam našich kamarádek, které jsou citovému vydírání už vystaveny: jedna, jejíž přítel nechce ani po třinácti letech chození slyšet o společném bydlení; další, která si čtyřikrát vyšla s jedním mužským, a ten ji poté nechal, protože to začínalo být moc vážné; jiná, kterou jeden chlápek tři měsíce otravoval vášnivými nabídkami k sňatku, a když ji udolal, vycouval a zopakoval to s její nejlepší kamarádkou.

„My ženy jsme zranitelné pouze proto, že jako průkopnická generace odmítáme kompromisy v lásce a spoléháme na svou vlastní ekonomickou sílu. Za dvacet let se muži ani neodváží s citovým vydíráním začít, protože *my se jim vysmějeme do obličeje,*" křičela Sharon.

V tu chvíli vstoupil dovnitř Alex Walker, Sharonin spolupracovník, s fantastickou blondýnkou, která byla asi tak osmkrát atraktivnější než on. Přiloudal se nás pozdravit.

„To je tvoje nová přítelkyně?" zeptala se Sharon.

„No. Hm. Víš, to si myslí ona, ale my spolu nechodíme, akorát spolu spíme. Asi bych to měl ukončit, jenže, no…," prohlásil samolibě.

„Teda to je ale svinstvo, ty jeden zbabělej, pošahanej hajzle. Správně. Jdu si s ní promluvit," řekla Sharon a vstala. Snažily jsme se ji s Jude násilím zadržet, zatímco Alex s panickou hrůzou ve tváři odklusal zpátky, aby mohl v klidu pokračovat ve svém citovém vydírání.

Nakonec jsme Jude společně navrhly strategii. Musí se přestat ohánět dílkem s názvem *Ženy, které milují příliš, a* místo toho vyjít spíš z knihy *Muži jsou z Marsu, ženy z Venuše.* Jen tak totiž v Richardově chování objeví místo známek své závislosti a přílišné lásky marťanské šle, které se potřebují napnout, aby se mohly vrátit zpátky.

„Jasně, ale znamená to, že mu mám zavolat, nebo ne?“ zeptala se Jude.

„Ne,“ řekla Sharon, zrovna když ze mě vypadlo: „Ano.“

Když Jude odešla – musí vstávat v 5.45, aby mohla před začátkem pracovní doby (8.30 – šílenství!) stihnout tělocvičnu a svou osobní nákupčí –, najednou nás se Sharon přepadly výčitky svědomí a sebenenávist za to, že jsme Jude prostě neporadily, aby se Richarda zbavila, neboť je to bídák. Ale stejně, jak poznamenala Sharon, když jsme to udělaly posledně, dali se znovu dohromady a Jude mu v návalu usmíření vyslepičila všechno, co jsme řekly. Takže pokaždé, když se s ním setkáme, je to pěkně trapné, protože on si myslí, že jsme ty největší potvory na světě. Podle Jude však jde o nedorozumění, protože i když jsme v sobě ty potvory odhalily, ještě jsme jim nepopustily uzdu.

Čtvrtek, 5. ledna

58,5 kg (vynikající pokrok – došlo k samovolnému spálení 1 kila tuku díky radosti a příslibu sexu), 6 skleniček alkoholu (na večírek velmi úspěšné), 12 cigaret (dobrá práce), 1258 kcal (láska zneškodnila přežírání).

11.00, v kanceláři. Ach můj bože. Zrovna jsem dostala vzkaz od Daniela Cleavera. Snažila jsem se tajně, aby si toho nevšimla Perpetua, dávat dohromady životopis (jako součást budování kariéry), když nahoře na monitoru zničehonic začal blikat nápis Nová zpráva. Udělalo mi to radost – jako ostatně cokoliv, co se netýká práce –, rychle jsem zmáčkla příkaz Přijmout, a když jsem v dolním rohu zprávy uviděla heslo Cleave, málem jsem

skákala radostí. Okamžitě mě napadlo, že se mi napíchl do počítače a vidí, že nepracuju. Ale pak jsem si to přečetla:

Zpráva pro: Jonesová
Zdá se, že sis doma zapomněla sukni.
Myslím, že v pracovní smlouvě je jasně uvedeno,
že zaměstnanci mají chodit do práce řádně
oblečeni. Cleave

Ha! Jednoznačně se mnou koketuje. Chvilku jsem o tom přemýšlela, zatímco jsem naoko pročítala neuvěřitelně nudný rukopis jednoho šílence. Nikdy jsem Danielu Cleaverovi žádný vzkaz neposílala, ale výhodou e-mailu je to, že člověk může být docela drzý a neformální i k šéfovi. Tohle je moje odpověď:

Zpráva pro: Cleave
Pane, váš vzkaz mě vyděsil. Ačkoliv sukni by
šlo označit za malinko těsnou (odvěkým heslem
redakce je šetrnost), považuji za hrubé
zkreslení skutečnosti to, že jste výše zmíněnou
sukni označil za „zapomenutou“. Mám v úmyslu
obrátit se na odbory. Jonesová

Ve stavu vzrušení jsem čekala na odpověď. A taky že jo. Vmžiku začala blikat Nová zpráva. Zmáčkla jsem Přijmout:

Ten, kdo omylem odcizil opravený text „Kafkovy
motorky“ z mého stolu, nechť je, PROSÍM, tak
laskav a ihned ho vrátí. Diane

Kruci. Poté: ani ťuk.

12.00 Ach bože. Daniel ještě neodpověděl. Určitě zuří. Možná to s tou sukní myslel vážně. Ach bože, bože. Nechala jsem se svést neformálností e-mailu k tomu, abych byla drzá na šéfa.

12.10 Možná ten vzkaz ještě nedostal. Kdybych ho tak mohla vzít zpátky. Asi se půjdu projít a zkusím se nějak dostat k Danielovi do kanceláře a vymazat to.

12.15 Ha. Vše se vysvětlilo. Daniel je na poradě u Simona z marketingu. Podíval se na mě, když jsem šla kolem. Jo. Jojojojojo. Nová zpráva:

```
Zpráva pro: Jonesová
Pokud měla ta promenáda kolem kanceláře dokázat
přítomnost sukně, musím říct, že na celé čáře
selhala. Sukně nepopiratelně chybí. Nehodila se
náhodou marod?                              Cleave
```

Téměř okamžitě se znovu rozsvítil nápis Nová zpráva.

```
Zpráva pro: Jonesová
Pokud je sukně skutečně marod, zkontroluj,
prosím, kolik dní z nemocenské si vybrala
za posledních dvanáct měsíců. Nepravidelná
docházka z poslední doby budí dojem ulejváctví.
                                            Cleave
```

Připravila jsem si následující odpověď:

Zpráva pro: Cleave
Sukně není prokazatelně ani marot, ani nechybí.
Jsem zděšena nehorázně sexistickým postojem
vedení k sukni. Posedlý zájem o sukni svědčí
spýš o nemoci vedení než sukně. Jonesová

Hmm. Tu poslední větu asi vyhodím, protože obsahuje menší obvinění ze sexuálního harašení, kdežto mně se moc líbí, když mě sexuálně haraší právě Daniel Cleaver.

Kruci. Perpetua zrovna prošla kolem a začala mi číst přes rameno. V poslední chvíli jsem stihla zmáčknout Alt Zpět, jenže to mi vůbec nepomohlo, protože na monitoru se objevil můj životopis.

„Nezapomeň mi, prosím, dát vědět, až skončíš se čtením, ano?" ušklíbla se Perpetua. „Byla bych moc nerada, kdyby ses cítila *nevyužitá.*"

Jakmile se vrátila ke svému sluchátku – „Abych řekla pravdu, pane Birkette, copak *má* cenu dělat ze tří pokojů čtyři, když hned po nastěhování bude jasné, že ten čtvrtý plní funkci skladiště?"–, dala jsem se znovu do práce. Hodlám odeslat následující vzkaz:

Zpráva pro: Cleave
Sukně není prokazatelně ani marot, ani nechybí.
Jsem zděšena nehorázně sexistickým postojem
k sukni. Mám v úmyslu obrátit se na obchodní
soud, tisk atd. Jonesová

Proboha. Tohle mi přišlo zpátky:

Zpráva pro: Jonesová
Marod, Jonesová, nikoliv marot. Spíš, nikoliv spýš. Pokus se, prosím, alespoň povrchně seznámit s pravopisem. V žádném případě se však nepokouším naznačit, že by ti v tom mohl pomoci neustále se přizpůsobující, proměnlivý nástroj dorozumívání (srov. Hoenigswald), kterým jazyk počítačů bezesporu je. Cleave

Byla jsem naprosto schlíplá, když kolem prošel Daniel se Simonem z marketingu a vrhl na mou sukni velice sexy pohled s jedním zvednutým obočím. Miluju to krásné mejlování. Ale musím něco udělat s tím pravopisem. Koneckonců mám diplom z angličtiny.

Pátek, 6. ledna

17.45 Zářím radostí. Výměna vzkazů ve věci: přítomnost či nepřítomnost sukně pokračovala nepřetržitě celé odpoledne. Vážený šéf zřejmě ani nehnul prstem. Perpetua (nižší šéfka) byla vytočená, že si s Danielem píšeme, ale jelikož jde o nejvyššího šéfa, vyvolalo to v ní protichůdné pocity loajality. Ocitli jsme se na výrazně nerovném hracím poli, na němž by podle zdravého rozumu měl mít hlavní slovo šéf. Poslední zpráva, kterou jsem dostala:

Zpráva pro: Jonesová
Rád bych o víkendu poslal churavějící sukni kytici růží. Sděl, prosím, telefonní číslo domů, neboť ze zřejmých důvodů nemohu spoléhat na to, že v kartotéce pod daným jménem „Jonesová“ něco najdu. Cleave

Jupíííí! Jupíííí! Cleaver chce mé tel. číslo. Jsem skvělá. Jsem neodolatelná bohyně sexu. Hurááááá!

Neděle, 8. ledna

58 kg (zatraceně dobrý, ale copak na tom záleží?), 2 skleničky alkoholu (výborně), 7 cigaret, 3100 kcal (bída).

14.00 Panebože, copak jsem taková šereda? Nemůžu uvěřit tomu, že jsem se dokázala přesvědčit, že budu celý víkend pracovat, zatímco jsem stále měla v záloze rande s Danielem. Hnus: dva dny jsem čučela jak psychopat na telefon a v jednom kuse žrala. Proč nezavolal? Proč? Co se s ním stalo? Proč po mně chtěl číslo, když mi nechtěl zavolat? A kdyby chtěl, určitě by to udělal o víkendu. Musím se víc soustředit. Poprosím Jude o nějakou přiměřenou svépomocnou příručku, zřejmě na bázi východních náboženství.

20.00 Právě jsem položila sluchátko – Tom chtěl vědět, co je nového v „té“ věci. Tom, který si začal nelichotivě říkat bordelmamá, mi s Danielem strašně pomohl. Má svou teorii, podle níž existuje mezi homosexuály a svobodnými ženami kolem třicítky přirozené pouto: obě skupiny přinášejí zklamání rodičům a společnost je považuje za raritu. Trpělivě naslouchal, když jsem si mu vylívala srdce kvůli krizi se svým vzhledem, kterou vyvolal nejdřív mizera Mark Darcy a pak i ten mizera Daniel. V tu chvíli mi Tom skočil do řeči, což mi moc nepomohlo: „Mark Darcy? Není to ten slavný obhájce lidských práv?“

Hmmm. No nic. A co moje lidské právo, které by mi umožnilo nevycházet kvůli kritickému vzhledu z bytu?

23.00 Daniel už nezavolá – je moc pozdě. Jsem strašně smutná a dotčená.

Pondělí, 9. ledna

58 kg, 4 skleničky alkoholu, 29 cigaret, 770 kcal (velmi dobré, ale za jakou cenu?).

Dneska to byl v práci zlý sen. Celé dopoledne jsem čekala, až se ve dveřích objeví Daniel: a nic. V 11.45 už jsem byla dost znepokojená. Mám vyhlásit pohotovost?

Pak jsem zničehonic uslyšela, jak Perpetua křičí do telefonu: „Daniel? Je na konferenci v Croydonu. Bude tady zítra." Praštila sluchátkem a ulevila si: „Bože můj, ty zatracený ženský mu nedají pokoj."

V panice jsem sáhla po cigaretě. Jaký ženský? Cože? Zbytek dne jsem přetrpěla a po návratu domů jsem v záchvatu šílenství nechala Danielovi na záznamníku následující vzkaz (ach jo, to snad není možný): „Ahoj, tady Jonesová. Jen jsem chtěla vědět, jak se vede a jestli by ses nechtěl sejít na summitu o zdravotním stavu sukně, jaks navrhoval?"

Jakmile jsem položila sluchátko, uvědomila jsem si, že nastal stav nouze. Zavolala jsem Tomovi, který mě uklidnil, abych to nechala na něm: zkusí tam párkrát zavolat, aby zjistil kód, s jehož pomocí by si mohl přehrát záznamník a vymazat můj vzkaz. Nakonec už si myslel, že na to přišel, ale Daniel zrovna naneštěstí zvedl telefon. Místo aby řekl: „Promiňte, to bude omyl," Tom zavěsil. Takže nejenže má Daniel nahraný můj nemožný vzkaz, ale určitě si bude myslet, že těch čtrnáct hovorů za večer mám na svědomí já a že když to konečně zvedl, tak jsem práskla telefonem.

Úterý, 10. ledna

57,6 kg, 2 skleničky alkoholu, 0 cigaret, 998kcal (výborně, velmi dobře, úplná světice).

Vplížila jsem se do kanceláře celá ochromená z toho trapasu se záznamníkem. Rozhodla jsem se, že se budu Daniela stranit, jenže pak se objevil, vypadal zdrcujícím způsobem sexy a byl samé srandičky, takže jsem se zhroutila.

Najednou mi začala na monitoru blikat Nová zpráva.

Zpráva pro: Jonesová
Díky za telefonát. Cleave

Dostala jsem strach. V tom telefonátu bylo jasné pozvání na rande. Když někdo odpoví „díky“ a nic víc, tak, ledaže... ale za chvilku jsem odepsala:

Zpráva pro: Cleave
Zavři klapačku, prosím tě. Mám spoustu
důležitější práce. Jonesová

Za pět minut mi přišla odpověď.

Zpráva pro: Jonesová
Omlouvám se, že ruším, Jonesová, ten tlak musí
být k nevydržení. Jsi určitě úplně grogy.
P.S. To tričko ti dělá hezký kozy. Cleave

Byli jsme v tom až po uši. Vzkazy horečně pendlovaly sem a tam celý týden a vyvrcholily tím, že mě Daniel v neděli večer pozval na rande a já jsem s nadšením a se závratí přijala. Občas se dívám, jak všichni kolem datlují do počítače, a vrtá mi hlavou, jestli tady vůbec někdo pracuje.

(Nejsem nějaká divná, nebo vám neděle taky připadá jako nenormální datum pro první rande? Nic z toho nebude, stejně jako ze soboty ráno nebo pondělí ve dvě odpoledne.)

Neděle, 15. ledna

57,1 kg (výborně), 0 skleniček alkoholu, 29 cigaret (úděsné, hlavně za dvě hodiny), 3879 kcal (odporné), počet negativních myšlenek: 942 (cca, stanoveno na základě průměrné hodnoty za minutu), počet minut strávených počítáním negativních myšlenek: 127 (cca).

18.00 Celodenní přípravy na rande mě úplně vyřídily. Ženské to mají horší než zemědělci – čeká na ně spousta sklízení a zavlažování: oholit nohy a podpaží, vytrhat obočí, oškrábat nohy pemzou, vydrhnout a navlhčit pleť, vyčistit uhry, nabarvit kořínky vlasů, natónovat řasy, opilovat nehty, promasírovat celulitidu, procvičit břišní svaly. Všechno je to tak precizně vyladěné, že stačí na pár dní vysadit a vaše tělo uvadne. Někdy mě napadne, jak bych asi vypadala, kdybych se rozhodla pro návrat k přírodě – s plnovousem a oficírským knírem na obou holeních, s brežněvovským obočím, poďobaným obličejem, připomínajícím hřbitov odumřelých buněk, dlouhými, hrbolatými nehty jako Střihoruký Edward, těstovitým tělem rozteklým na všechny strany a slepá

jako kotě bez kontaktních čoček. Ach jo, ach jo. Pak se nedivte, že holkám chybí sebedůvěra.

19.00 To snad není možné. Cestou do koupelny, kde jsem chtěla provést poslední úpravy, jsem si všimla, že bliká záznamník: Daniel.

„Hele, Jonesová, moc mě to mrzí, ale myslím, že to dneska večer nepůjde. Ráno v deset mě čeká prezentace, musím se ještě prokousat stohem papírů."

To snad ne. Dostala jsem košem. Moje celodenní úsilí a hydroelektrická tělesná síla přišly nazmar, zatraceně. Žena přece není živa jen pro opačné pohlaví, ale musí být dokonalou a plnohodnotnou bytostí sama o sobě.

21.00 Daniel přece zastává vrcholný post. Třeba nechtěl, aby se na našem prvním rande podepsalo pracovní vypětí.

23.00 Tss. Stejně mohl krucinál zavolat ještě jednou. Asi si vyrazil s někým hubenějším.

5.00 Co se to se mnou děje? Jsem úplně sama. Nenávidím Daniela Cleavera. Už s ním nechci mít nic společného. Jdu se zvážit.

Pondělí, 16. ledna

58 kg (odkud? proč? proč?), 0 skleniček alkoholu, 20 cigaret, 1500 kcal, počet pozitivních myšlenek: 0.

10.30, v kanceláři. Daniel je pořád na té schůzi. Možná to nebyla *jen* výmluva.

13.00 Daniel právě odešel na oběd. Vůbec se neozval. Mám depku. Jdu na nákup.

23.50 Byla jsem s Tomem na večeři v pátém patře obchodního domu Harvey Nichols. Je jak posedlý jedním snobským „filmařem na volné noze" jménem Jerome. Postěžovala jsem si, že Daniel měl celé odpoledně samé schůze a v 16.30 se zmohl pouze na „Čau, Jonesová, jak se vede sukni?" Tom mi poradil, abych nebyla paranoidní a dala mu čas, ale bylo jasně vidět, že se nesoustředí a chce se zmítán chtíčem bavit jen o Jeromovi.

Úterý, 24. ledna

Ten den mi seslalo samo nebe! V 17.30 se objevil Daniel, posadil se na kraj mého stolu zády k Perpetui, vytáhl diář a zašeptal: „Máš něco v pátek?"

Jupíííí! Jupíííí!

Pátek, 27. ledna

58,5 kg (jsem nacpaná až k prasknutí janovskou kuchyní), 8 skleniček alkoholu, 400 cigaret (aspoň se tak cítím), 875 kcal.

Pcha. Měli jsme báječné rande v malé *intimní* janovské restauraci kousek od Danielova bytu.

„Tak… fajn. Vezmu si taxíka," plácla jsem nemožně, jakmile jsme se ocitli na ulici. Daniel mi odhrnul vlasy z čela, vzal mou hlavu do dlaní a dychtivě a vášnivě mě políbil. Chvíli mě těsně objímal a pak chraplavě zašeptal: „Myslím, že toho taxíka nebudeš potřebovat, Jonesová."

Jakmile jsme za sebou zavřeli dveře od bytu, vrhli jsme se na sebe jako divá zvěř: na podlaze zůstaly boty, bundy…

„Myslím, že ta sukně se vůbec necítí dobře," zamumlal. „Myslím, že by si měla lehnout na zem." Když mi začal rozepínat zip, zašeptal: „Jen si trochu užijeme, oukej? Myslím, že si spolu nemusíme nic začínat." Jelikož jsem neprotestovala, pokračoval v rozepínání. Nebýt Sharon a citového vydírání a toho, že jsem v sobě měla skoro celou láhev špičkového vína, asi bych se mu bezmocně vrhla do náruče. Za daných okolností jsem vyskočila nahoru a upravila si sukni.

„Teda to je ale svinstvo," osočila jsem se na něj. „Jak si vůbec dovoluješ se mnou tak falešně a zbaběle flirtovat, blbečku? O citový vydírání nemám zájem. Sbohem."

Bylo to super. Měli jste vidět, jak se tvářil. Jenže když jsem se vrátila domů, dostavily se deprese. Možná mám pravdu, ale odměnou mi bude to, že budu sama a po smrti mě ohlodá vlčák.

ÚNOR
Masakr na sv. Valentýna

Středa, 1. února

57,1 kg, 9 skleniček alkoholu, 28 cigaret (ale brzy začnu držet půst, protože bych se mohla dopracovat k naprostému cigaretovému šílenství), 3836 kcal.

Celý víkend jsem se snažila po debaklu s Danielovým citovým vydíráním zůstat opovržlivě optimistická. Abych se zbavila myšlenek typu „Ale já ho miluju", stále dokola jsem si v duchu opakovala „sebeúcta" a „pcha", až se mi z toho udělalo špatně. Bánila jsem jako fabrika. Myslím, že v jedné z knih Martina Amise vystupuje postava, která má tak silný návyk, že má chuť na cigaretu, i když má zrovna jednu v puse. Tak to jsem já. Udělalo mi dobře, když jsem se v telefonu Sharon vychloubala jako „Železná Lady", ale když jsem brnkla Tomovi, okamžitě mě prokoukl a řekl: „Ach, ty moje chudinko," což mě úplně umlčelo a měla jsem co dělat, abych se samou sebelítostí nerozbrečela.

„Dávej si bacha," varoval mě Tom. „Bude si z toho střílet. Určitě bude."

„Ale nebude," pronesla jsem smutně. „Já jsem to podělala."

V neděli jsem jela k našim na opulentní oběd utopený v tuku. Máma je světle oranžová a tvrdohlavější než dřív, protože se právě vrátila z Albufeiry, kam si zajela s Unou Alconburyovou a manželkou Nigela Colese Audrey.

Máma byla v kostele, kde ji zničehonic osvítil Duch svatý jako sv. Pavla cestou do Damašku a ona si uvědomila, že farář je teplouš.

„Jsou prostě líní, zlato," shrnula problém homosexuality. „S opačným pohlavím se nevzrušují. Jen se podívej na toho svého Toma. Myslím, že kdyby za něco stál, dávno by chodil s tebou, a ne s nějakým směšným přítelem."

„Mami," bránila jsem ho. „Tom si uvědomil svou homosexuální orientaci už v deseti letech."

„Ale zlato! Namouduši! Vždyť víš, jak si lidi dokážou všechno vsugerovat. Vždycky jim to můžeš vymluvit."

„Chceš snad říct, že by ses dala přesvědčit a opustila bys tátu a začala si s tetičkou Audrey?"

„Přestaň vykládat hlouposti, zlato," odvětila.

„Přesně tak," přidal se táta. „Tetička Audrey vypadá jako konvice."

„Proboha, Coline," odsekla máma, což mě dost překvapilo, protože tátovi nikdy neodsekává.

Táta se pořád vnucoval s tím, že mi před odjezdem řádně zkontroluje auto, i když jsem ho ujišťovala, že je úplně v pořádku. Spíš jsem se ztrapnila, protože jsem si nemohla vzpomenout, jak se zvedá kapota.

„Nevšimla sis na své matce něčeho zvláštního?" zeptal se mě táta upjatě a celý nesvůj, zatímco si nervózně pohrával s měřidlem oleje, utíral ho do hadrů a nenuceně ho vrazil zpátky, jako by byl freudovec. Což já nejsem.

„Myslíš kromě toho, že je najednou světle oranžová?“ zeptala jsem se.

„No jo, a… no, víš, jejího normálního… hm… chování.“

„Měla nezvykle plnou pusu homosexuality.“

„To ne, to ji jen ráno vytočilo farářovo roucho. Po pravdě řečeno *bylo* trošku slaďoučké. Farář se zrovna vrátil z Říma s opatem z Dumfries, od hlavy až k patě celý v růžovém. To jsem nemyslel. Nevšimla sis na mámě nějaké změny?“

Lámala jsem si hlavu. „Ani ne, abych byla upřímná, až na to, že celá kvete a je dost sebejistá.“

„Hmmm,“ zamumlal táta. „Tak nic. Radši bys už měla vyrazit, než bude tma. Pozdravuj Jude. Jak se má?“

Pak jakoby na rozloučenou uhodil do kapoty. Jenže to byla taková rána, až jsem si myslela, že si zlomil ruku.

Doufala jsem, že v pondělí to s Danielem vyřeším, ale nebyl v práci. Neobjevil se ani včera. Začala jsem si v práci připadat jako na večírku, kam jsem přišla někoho sbalit, ale on se neobjevil. Trápí mě vlastní ctižádost, vyhlídky na kariéru a morální střízlivost, protože to vypadá, jako bych všechno neuvěřitelně zlehčovala. Nakonec se mi podařilo z Perpetuy vydolovat, že Daniel odjel do New Yorku. Už si určitě narazil skvělou hubenou Američanku jménem Winona, co každému vleze do postele, nosí zbraň a má vše, co mně chybí.

Ke všemu ještě musím jít dnes k Magdě a Jeremymu na večírek nafoukaných ženáčů. Při podobných příležitostech se mé ego scvrkne na hlemýždí velikost, což ale neznamená, že nejsem vděčná za pozvání. Mám Magdu a Jeremyho moc ráda. Když u nich občas přespím, obdivuju voňavá prostěradla a spoustu nádob plných nejrůznějších druhů těstovin, a představuju si, že jsou to mí rodiče. Ve společnosti jejich vdaných a ženatých přátel si však

připadám jako slečna Havishamová z Dickensových Nadějných vyhlídek.

23.45 Panebože. Byla jsem tam já, čtyři manželské páry a Jeremyho bratr (na to zapomeňte – červené šráky a tvář, holkám říká „žáby".)

„Takže," zařval Cosmo, když mi naléval drink. „Co tvůj milostný život?"

To snad ne. Proč mi to dělají? Proč? Možná že se nafoukaní ženáči scházejí jen s dalšími nafoukanými ženáči a už se vůbec neumějí chovat k svobodným lidem. Možná nás skutečně chtějí sekýrovat a docílit toho, abychom se cítili jako úplní ztroskotanci.

Nebo možná je jejich sexuální život jeden veliký stereotyp, takže s hlavou plnou „zakázaného ovoce" čekají na náhradní vzrůšo, které jim mají přinést ty nejlechtivější detaily našeho sexuálního života.

„Ano, proč ještě nejsi vdaná, Bridget?" ušklíbla se Woney (dětská přezdívka pro Fionu, manželku Jeremyho přítele Cosmy) s předstíraným zájmem, zatímco si hladila těhotné břicho.

Protože nechci skončit jako ty, ty jedna tlustá, nudná, dojná snobská krávo, měla jsem říct, *nebo protože kdybych měla jen jednou, natož každý večer, uvařit Cosmovi večeři a pak s ním vlézt do jedné postele, radši bych si utrhla hlavu a snědla ji,* nebo, *víš, Woney, protože mám tělo samou šupinu.* Nic z toho jsem samozřejmě neřekla, protože jsem ji nechtěla urazit. Místo toho jsem se jen omluvně uculovala, když tu kdosi jménem Alex spustil: „No, ale víš, že jakmile člověk dosáhne určitého věku…"

„No právě… všichni slušní mužští už jsou v chomoutu," poplácal se Cosmo po svém tlustém břichu a culil se tak, až se mu třásly čelisti.

U večeře mě Magda dvojsmyslně posadila mezi Cosmu a Jeremyho naprosto nudného bratra. „Vážně by sis co nejdřív měla pořídit sviště, holka," pronesl Cosmo a obrátil do sebe deci červeného archivního Pauillacu z roku 1982. „Čas běží."

Tou dobou už jsem v sobě sama měla dobré dvě deci tohoto moku. „V dnešní době se rozvádí každé třetí, nebo každé druhé manželství?" pokusila jsem se úplně zbytečně o sarkasmus.

„Vážně, holka," nevšímal si mě. „V práci máme těch svobodných holek přes třicet plno. Nový živočišný druh. Nemůžou zavadit o chlapa."

„Tohle není můj problém," vychrlila jsem a mávla cigaretou ve vzduchu.

„Ále. Povídej," řekla Woney.

„Tak v čem to vězí?" chtěl vědět Cosmo.

„Zaprcáš si aspoň někdy?" řekl Jeremy. Všechny oči se ke mně zvědavě obrátily. Málem jim u toho tekly sliny z otevřené pusy.

„Do toho vám nic není," prohlásila jsem nafoukaně.

„Takže nikoho nemá!" zajíkl se Cosmo.

„Jéžišmarjá, už je jedenáct," vypískla Woney. „Hlídání!" Nato všichni vyskočili a začali se připravovat k odchodu.

„Probůh, omlouvám se za ně. Jsi v pořádku, holka?" špitla Magda, protože věděla, jak mi je.

„Nechceš odvízt nebo tak?" nabídl mi Jeremyho bratr a svou nabídku umocnil mohutným říhnutím.

„Ne, pokračuju vlastně do jednoho nočního klubu," zacvrlikala jsem a vyběhla ven. „Díky za báječnej večer!"

Pak jsem nastoupila do taxíku a rozbrečela se.

24.00 Ha ha. Právě jsem brnkla Sharon.

„Mělas jim říct: Nejsem vdaná, protože jsem *singl*, vy nafoukaní, předčasně stárnoucí, omezení tupci," deklamovala Sharon.